

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. София, 05.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 08.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Клавдия Дали, като разгледа дело номер **9873** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. и чл. 197-202 от Административнопроцесуалния кодекс / АПК/.
Образувано е по повод решение на ВАС №12137 от 30.09.2020г., с което е отменено решение №1780/15.03.2019г. по адм.д. №1972/2018г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.
Започнало е по жалба от Д. Н. П. срещу Решение № Ж-691/11.10.2018 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба вх. № Е-11Д-00-19/13.08.2018 г. от П. срещу [фирма]. В жалбата се изтъкват доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения, жалбоподателят моли да бъде отменено и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне с указания по прилагането на закона. Като основен аргумент се сочи инкасиране на възнаграждение от страна на доставчика на природен газ без да е извършена от него дейност, която да подлежи на заплащане, изтъква се, че реално фактура не се отпечатва от доставчика, а се касае за електронно известие, сочи се създаване на привилегировано положение на доставчика [фирма] спрямо други доставчици. Не претендира разноски по делото.
В съдебно заседание, редовно призован, жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Т., който поддържа изложеното в жалбата.
Ответникът – КЕВР чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като

неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки. Изтъква, че цената на природния газ се формира от няколко компонента, като част от тях са ежемесечни, поради което цената за снабдяване не зависи само от доставянето и пренесеното количество природен газ. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна [фирма] чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и в писмен отговор изразява становище за неоснователност на искането. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство пред КЕВР е започнало по жалба с вх. № Е-11Д-00-19 от 13.08.2018 г. от Д. П. срещу [фирма], с твърдения за неправомерно начислена и фактурирана услуга за снабдяване с природен газ. В жалбата се твърди, че за месеците май, юни и юли 2018 г. доставчика на газ му е начислил и фактурирал услуга "снабдяване с природен газ" в размер на 3.03 лв. без ДДС. От приложените фактури за въпросните месеци е видно, че за периода няма отчетена консумация на природен газ. Жалбоподателят счита, че начислената и фактурирана услуга е без основание, тъй като по разходомер за посочения период няма консумация на природен газ. Поради това, платените от него суми за трите месеца без потребление, както и лихва в размер на 0.02 лв., начислена по просрочено плащане на фактурата за месец юни, следва да му бъдат възстановени.

С писмо е изх. № Е-11Д-00-19 от 17.08.2018 г. КЕВР е изисквала от [фирма] мотивирано становище по повод подадената жалба от П.. С писмо с вх. № Е-11Д-00-19 от 27.08.2018 г. дружеството е предоставило становище с копие до жалбоподателя. Съгласно същото цената за снабдяване покрива разходите за фактуриране и инкасиране, които се извършват ежемесечно и не зависят от доставеното на клиента количество природен газ на основание Решение № Ц-16 от 17.08.2017 г. на КЕВР /л.64-88/, с което Комисията е утвърдила, считано от 01.09.2017г. на [фирма] цени на пренос на природен газ през газопреносната мрежа, цени на продажба на природен газ от краен снабдител и цени за присъединяване на клиенти към газоразпределителната мрежа. В становището си дружеството посочва, че цената за снабдяване с природен газ за битови клиенти (каквото е жалбоподателя), е определена в лв. /клиент на месец и има за цел да облекчи сметките на битовите клиенти през зимните месеци, когато потреблението е най-голямо. Също така заявява, че предлага на клиентите, които не консумират природен газ за определен период от време, услугата "временно спиране на снабдяването" и при подписване на споразумение, клиентът не дължи цена за снабдяване за периода, в който няма консумация на природен газ.

На основание чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за лицензиране на дейностите в енергетиката /НЛДЕ/, след приключване на проверката от страна на Комисията по жалбата е изготвен доклад с вх. № Е-Дк-782 от 18.09.2018 г. и проект на решение, в които са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата, като към доклада и проекта на решение са приложени всички събрани по административното производство доказателства. Докладът, проектът на решение, жалбата и преписката по нея са представени на председателя на Комисията, който с резолюция е определил внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от Комисията в закрито заседание, което е проведено на 11.10.2018 г., видно от

извлечение по т. 1 от Протокол № 183 от 11.10.2018 г., от проведеното закрито заседание на КЕВР.

С оспореното Решение № Ж-691 от 11.10.2018 г. Комисията е приела, че жалбата отговаря на изискванията на чл. 143 от НЛДЕ и като такава е допустима за разглеждане. Същата е разгледана на основание чл. 22, ал. 1, т. 2 от ЗЕ, чл. 142 от НЛДЕ и чл. 39, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за енергийно и водно регулиране и нейната администрация, като е образувана преписка и е извършена проверка по документи. В резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства Комисията е установила, че жалбата е неоснователна и с процесното решение е прекратила преписката на основание чл. 147, ал. 1 от НЛДЕ.

С писмо с изх. № Е-11Д-00-19 от 15.10.2018 г. Комисията е уведомила жалбоподателя за решението си при спазване на изискванията на чл. 147, ал. 3 от НЛДЕ. Последното е връчено на 18.10.2018 г., а жалбата е депозирана чрез КЕВР на 01.11.2018 г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения 14 дневен срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалване на решението на КЕВР, на което е адресат, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваното решение е прието от КЕВР като компетентен орган по смисъла на чл. 22 от ЗЕ, във връзка с чл. 142 и сл. от НЛДЕ, в рамките на предоставените му правомощия за разрешаване на спорове съгласно закона и наредбата, в състав и мнозинство съгласно изискванията на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗЕ и след изпълнение на предвидената процедура.

Решение № Ж-691 от 11.10.2018 г. на КЕВР е прието при спазване на установената форма съгласно чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, оформено е в съответствие с изискванията на ЗЕ, НЛДЕ и Правилника за дейността на КЕВР и на нейната администрация. Решението съдържа подробни мотиви по отношение на всички твърдения, съдържащи се в жалбата срещу [фирма] по отношение обстоятелствата, изложени в становището на крайния снабдител и приложената преписка, така и във връзка с всички останали обстоятелства, изтъкнати в хода на административното производство.

Спазена е процедурата по приемане на административния акт и в този смисъл не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват отменително основание по чл. 146, т. 3 от АПК.

Съдът намира, че обжалваният административен акт е постановен в противоречие с материалния закон.

От събраните в хода на административното производство и представени по делото доказателства по безспорен начин се установява, че [фирма] е титуляр на лицензия № Л-438-08 от 30.03.2015 г., издадена от КЕВР за осъществяване на дейността "разпределение на природен газ" и лицензия № Л- 438-12 от 30.03.2015 г., издадена от КЕВР за осъществяване на дейността "снабдяване с природен газ от краен снабдител" за територията на общини Б., К., А., П., Н., С., П., Ц., Я., Т., Нова З., Стара З., Нови пазар и В. с изключение на кметствата В. В., М. и А..

Следователно за [фирма] правата и задълженията възникват по силата на издадените му лицензии за осъществяване на съответната лицензионна дейност, която подлежи на лицензиране по силата на ЗЕ и подзаконовите нормативни актове в областта на енергетиката. В т.2.1.от Решение Ц-16 от 16.08.2017г. на КЕВР е посочено, че

разходите съгласно чл. 10 от НРЦПГ , които се включват при образуването на цените, се разделят на две основни групи: условно-постоянни /УПР/ и променливи разходи /ПР/, според връзката им с количествата природен газ и/или осигуряването на услугата. Общите разходи се формират от такива за дейността „разпределение на природен газ“ и от дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“. Разходите за дейността „разпределение на природен газ“ представляват 92% от общия обем разходи и включват УПР, ПР, последните зависещи от количеството пренесен газ и разходи за административно-управленски персонал /АУП/, като АУП са разпределени пропорционални за двете лицензионни дейности.

В оспореното решение КЕВР е приела , че икономически обосноваването на разходи на [фирма] за осъществяване на дейността "снабдяване с природен газ от краен снабдител" са подробно описани в т. 2.1.2 от Решение № Ц-16 от 17.08.2017 г. на КЕВР и включват условно-постоянни разходи (УПР), които не зависят пряко от количеството пренесен/продаден природен газ. Съгласно т. 5.6.1 от издадената на [фирма] лицензия за осъществяване на дейността "снабдяване с природен газ от краен снабдител", лицензиантът е длъжен да назначи достатъчен на брой и квалифициран персонал. Съгласно т. 5.3.1 от същата лицензия, лицензиантът е длъжен да поддържа необходимите материални и нематериални активи и човешки ресурси за извършване на дейността по тази лицензия, определени от нормативните разпоредби и от актовете на КЕВР. Това показва, че дейността по снабдяване с природен газ не се изчерпва само с фактуриране и инкасиране на суми от продажба на природен газ. Съгласно чл. 19, ал. 6 от Наредба № 2 от 19 март 2013 г. за регулиране на цените на природния газ цената за снабдяване с природен газ се определя в лева за 1000м3 МВтч или за клиент, а по силата на Решение № Ц-16 от 17.08.2017 г. на КЕВР, цената за снабдяване с природен газ за битови клиенти на [фирма] е определена в лв. /клиент на месец.

По изложените съображения КЕВР е приела, че жалбата е неоснователна и е прекратила производството.

Не се спори между страните, че между жалбоподателят П. и [фирма] е сключен договор за предоставяне на услуги- еднократна услуга присъединяване към газоразпределителната мрежа, като доставчика се задължава да подаде природен газ към присъединените газови съоръжения и инсталации на потребителя в срок до три календарни дни при представяне на конкретни документи. Договорът е сключен на 13.08.2018г./ л.72/. В заключителни условия на договора е посочено, че продажбата на природен газ се извършва съгласно Общите условия за Разпределение и снабдяване /Продажба/ на природен газ за битови нужди. Представено е и съгласие за присъединяване № АСС-110968/01.11.2017г., установена е липса на подаване на заявление от жалбоподателя П. за специални условия, поради което не е подписано допълнително споразумение.

Спорът между страните се заключава в това дължими ли са суми за месеци, в които доставка и потребление на газ не се осъществява и следва ли да се издава фактура за доставка, която не е извършена.

В приложените по делото Общи условия, относими към конкретния момент в Глава Шеста са заложили клаузи за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на природния газ. От анализа на същите е видно, че отчитането на природен газ се извършва от продавача ежемесечно по определен от него график, а купувачът заплаща на продавача стойността на потребеното месечно количество природен газ за съответния месец. Стойността на потребеното месечно количество природен газ се

определя на база цената на природен газ за този месец и реално потребеното количество. Следователно при липса на потребено количество газ, фактура не следва да се издава и купувачът не дължи плащане.

Доводите на КЕВР и [фирма] относно начина на формиране на цената на продажба на природен газ от краен снабдител на база разходи за дейността "Снабдяване с природен газ от краен снабдител", в която са включени такива , които не зависят пряко от количеството пренесен /продаден газ са извън полето на конкретния спор. Произнесеното решение Ц-16 от 17.08.2017г. и заложените в него компоненти на утвърдените цени са факт от обективната действителност, които не са оспорени от жалбоподателя. Той не е оспорил и изразил становище досежно законосъобразността на ценообразуващите елементи и формиране на цените, съответно утвърждаването им от КЕВР с Решение Ц-16 от 17.08.2017г. Не е спорно и че дейността по снабдяване и инкасиране на суми по продажба на природен газ не се изчерпва само с фактуриране и инкасиране, както и че в т. 3 от Решението цени , по които продава природен газ на клиенти, присъединени към газоразпределителната мрежа за битови клиенти- т.3.3 е утвърдена сумата от 3.03 лв./ клиент на месец. Аргументите на жалбоподателя се заключават в това, че при липса на доставка на газ, респективно потребление на газ същият не дължи плащане за други компоненти, представляващи част от ценообразуващите разходи.

Тези доводи се споделят от настоящия състав на съда.

В Общите условия е дефинирано понятието „продажба на природен газ“, като под същото следва да се разбира доставка на природен газ до мястото на доставка определено в чл. 44 , в което се прехвърля собствеността върху газа от Продавача на Купувача. От изложеното следва, че липсата на доставка води до липса на продажба, респективно купувачът не дължи каквито и да било суми /главница и лихва/, пък били те и за ценообразуващи разходи, а фактура като първичен счетоводен документи, с който продавачът /доставчикът/ документира продажба на суровини, материали, стоки, продукти, активи или услуги към получател (купувач/клиент) не следва да се издава.

Аргументите на КЕВР и [фирма], че цената за снабдяване е определена в лв./клиент на месец не променя гореизложените изводи. Такава цена би следвало да се начислява единствено при реална продажба на природен газ на битовия клиент и тя също би била лв./ клиент на месец. Неоснователно е възражението, че за клиента съществува възможност да заяви ползване на услугата „временно спиране на снабдяването“ , защото тя касае хипотезата на извършване на снабдяване т.е. доставка и продажба на природен газ и представлява извънреден способ за преустановяване на обичайна ситуация. В конкретния казус такава снабдяване не се осъществява и това не се отрича от ответника и [фирма] , а е и видно от приложените фактури. Следователно битовият клиент не следва да предприема каквито и да било извънредни действия, с които да защитава своя интерес /още повече да понесе финансово бреме от това/, защото априори е ясно , че в посочената ситуация заявената услуга не би имала предмет.

По гореизложените съображения съдът намира, че КЕВР е постановила незаконосъобразно решение.

При този изход на спора, разноски на жалбоподателя не се дължат предвид липсата на заявяване на такава претенция. Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Н. П. Решение № Ж-691/11.10.2018 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба вх. № Е-11Д-00-19/13.08.2018 г. от Д. Н. П. срещу [фирма].

ВРЪЩА делото като преписка на Комисия за енергийно и водно регулиране за ново разглеждане и произнасяне по жалба с вх. № Е-11Д-00-19/13.08.2018 г. от Д. Н. П. срещу [фирма] при спазване на указанията в мотивите на решението по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: